

DRUHÁ KAPITOLA

51 ROKOV PRED KRISTOM

Prešla som popri kamenných sfingách, ktoré stáli po oboch stranách vchodu do paláca. Vstupnú halu zdobili po bokoch kade s lotosovými kvetmi. Popoludňajšia horúčava spôsobila, že ich pôvodne sladká vôňa zrazu pôsobila akosi mdlo, listy im zvädli a zošúverili sa.

Od toho dňa si pri pohľade na lotosy, aj tie najčerstvejšie, vždy spomeniem na pach rozkladu a túto chvíľu: morská voda mi steká z nôh, žula pod chodidlami chladí a predom mnou sa dvíha trón egyptského panovníka.

Vošla som do paláca, na dlažbe za mnou zostávali vlhké šlapaje. Kráčala som opatrne, aby som sa nepokĺzla. Každé moje pošmyknutie by veľmi dobre poslúžilo Pothinovi; aj obyčajný pád by okamžite premenil na klebetu a všade by rozšíril, že som sa narodila s chvostom škorpióna, aby som otráвила srdce Egypta.

Nedám mu zámienku, aby vrhol tieň na moju vládu.

Otec by to nechcel. Pri pomyslení naňho sa mi podlomili kolená, no akosi som sa udržala na nohách. Šok bol stále silnejší ako smútok.

V chodbe predom mnou sa ozval akýsi zvuk. Zdvihla som pohľad a zbadala som letiaceho ibisa. Biele krídla mal na koncoch čierne, akoby sa pri lete kdesi namočil v atramente.

Ibis letel tak nízko, že sa mi na chvíľu zazdalo, že do mňa už-už narazí, zahnutý zobák mal sklonený, akoby sa mi chystal dŕobnúť do hlavy. Ibisý väčšinou nebyvajú útočné, no tento preletel okolo mňa, škrekotal a krákal.

Chodbu naplnil chichot, jemný ako šumenie palmových listov.

„Arsinoe!“ zavolala som meno svojej mladšej sestry trocha žartovne, trocha podráždene.

Bolo to tak: kde sa zjavil Qar, vzápätí ste mohli čakať Arsinoe.

Ibis k nej prišiel na jej siedme narodeniny. Odvtedy bola nerozlučne spätá s týmto vtákom ako všetci, ktorých si vyvolil boh Thovt. Thovt bol pisárom bohov a daroval jej schopnosť rozumieť reči vtákov.

Keď som ich videla s hlavami sklonenými k sebe, snažila som zapudiť osteň žiarlivosti. No nebolo to jednoduché, keďže kedysi sme mali hlavy spolu my dve s Arsinoe a šepkali sme si tajomstvá.

„*Nie je to len krákanie, je to niečo viac,*“ povedala mi raz, keď ma pristihla, ako sa snažím rozlúštiť Qarovo štebotanie. „*Ako to myslíš?*“ spýtala som sa. Neodpovedala, len pokrčila plecami.

Na konci chodby sa naozaj zjavila Arsinoe. Hoci na perách jej ešte pretrvával smiech, oči mala červené od plaču. Roztvorila som náruč, rozbehla sa ku mne.

Mala štrnásť, bola o štyri roky mladšia ako ja, no prevyšovala ma aspoň o šírku dlane. Kučeravé vlasy mala stočené do uzla na boku krku. Keď ma objala, uzol ma tlačil do hrdla.

Chvíľu sme tak stáli v objatí, potom sa spýtala: „Kde máš šaty?“

Pustila som ju. „U Charmion. Do paláca som priplávala, od majáka.“

„Takže si bola pri majáku.“

„To ty si povedala Pothinovi, že ma tam nájde?“

Arsinoe naklonila hlavu nabok. „Áno, pýtal sa, kde si, a ja som myslela, že budeš chcieť vedieť... o...“ Odmlčala sa a oči jej zaliali slzy.

„Kde je?“

„Uložili ho v chráme boha Iheja.“

Predpokladala som to. Chrám sa čoskoro stane jeho hrobkou. „Poď, pôjdeme spolu.“

Chytila som ju okolo ramena, akoby som jej chcela dodať silu. Pravda však bola, že silu som potrebovala ja od nej.

Prešli sme cez palácové záhrady k nekropole, kde sa týčil Ihejov chrám. Keď sme sa blížili k vchodu, okolo nôh mi prekĺzlo čosi malé. Odskočila som.

„Zabi ho.“ Arsinoin hlas zaznel jasne a zvučne. Ten rozkaz patrila Qarovi a ibis ho bez váhania splnil. Vrhol sa dolu, dlhým zobákom zlomil potkanovi krk a potom jeho mŕtvolu pustil k Arsinooiným nohám.

Zdvihla potkana, akoby to bol iba spadnutý list, a odhodila mŕtvolku k moru.

Ako bezstarostne zlikvidovala toho hlodavca! Obrátil sa mi z toho žalúdok. Rada by som povedala, že to kvôli smrti otca som bola v tej chvíli citlivejšia pri pohľade na mŕtvolu, hoci aj malého tvora, no v skutočnosti ma smrť vždy vedela vykoľajit.

Aká irónia!

Prišli sme k vchodu do otcovej hrobky, ktorý lemovali stĺpy z červenej žuly. Chladný kameň mi pri vstupe zľahka oškrel chodidlo a na okamih som stála medzi dvoma tvrdými silami: medzi sestrou a stĺpom.

„Si príliš mäkká.“ Otcove slová sa ku mne vrátili ako nechcený oblak prachu spod starodávnej truhlice. Zatuchnutý a zastrčený do úzadia. „Som taká, akú ma chcú bohovia,“ odsekla som vtedy.

Otec mal už dlho horúčku a dával si menej pozor na jazyk než zvyčajne. Len zriedkavo mi takto otvorene vytýkal moje slabosti.

„Mäkká a bezmocná,“ trval na svojom.

„Nie, nie som.“

A potom dodal, a tie slová ma na pokožke rezali ako zubatý nôž: „Už dávno som mal s tebou urobiť poriadok ako s Berenikou.“ Už celé roky nevyslovil jej meno.

„Nehovor tak, otcé; to predsa nemyslíš vážne.“

„Povedala si niečo, sestra?“ Arsinoina otázka ma vrátila do prítomnosti.

Pokrútila som hlavou a uvoľnila posledný obláčik prachu zo spomienky.

„Nie, zamyslela som sa.“

V chráme blikali hlinené kahance. Teplá vôňa horiaceho lojového knôtu roztápala chlad, ktorý sa mi po vstupe do chrámu vpíjal do kostí.

Tiene okolo nás ustúpili do najvzdialenejších kútov miestnosti, to nám kňazi chceli dopriať súkromie. V prítomnosti kňazov som sa nikdy necítila príjemne. Dokonca aj moja matka, jedna z mála, ktorá ma

v detstve skutočne milovala, akoby cez oči svojho boha videla všetky moje nedostatky.

Priložila som si prsty na znamenie bohyně Izis na zátylku. Koža tam bola hladká, akoby bez jazvy, a ja som často prosila Charmion, aby mi podržala vyleštené zrkadlo, aby som sa uistila, že znamenie od bohyně je stále tam. Keď som sa ubezpečila, že nezmizlo, vždy som si vydýchla úľavou.

Urobila som posledné kroky k otcovmu mŕtvemu telu. Ležal na kamennej tabuli, zahalený v plátennom rubáši. Ruky mal zopnuté na bruchu, ktoré bolo kedysi veľké a plné smiechu. Líca, na ktorých kedysi kvitol úsmev, boli teraz vpadnuté a bledé.

„Raz sa budeš usmievať na druhom brehu.“ Hlas som mala zachrípnutý a moje slová pripomínali skôr chrapot.

O štyri dni jeho telo vezmú kňazi, pripravia ho na balzamovanie a až o sedemdesiat dní bude uložené v tomto chráme. Vyprázdnia mu útroby, rozoberú mu krehkú hrud' a životné orgány nahradia myrhou a bezfarebnou henou.

Položila som mu ruku na mäkkú kožu pod hrdlom. Už čoskoro bude toto miesto poznačené stehom, koža napnutá, aby udržala vnútri vonné živice.

Bol len tieňom veľkého muža, akým býval ešte pred dvoma rokmi. Ale deň za dňom, obdobie za obdobím, ho Oziris lákal, aby prekročil prah do posmrtného života.

„V živote som videla jedínú mŕtvolu. Berenikinu.“

Strhla som sa pri sestrinom hlase, celkom som zabudla, že je tu. „Bola si veľmi malá, naozaj si to pamätáš?“

Obrátila na mňa chladný pohľad svojich hnedých očí. „Je ťažké zabudnúť na zakrvavený krk vlastnej sestry.“

Zamračila som sa. Mala som dvanásť, keď dal otec zabiť moju staršiu sestru. Vidíte, ja som nikdy nemala vládnuť Egyptu. To Berenika mala nastúpiť po otcovi na trón.

„Dnes by ju korunovali za vládkyňu Egypta,“ povedala som.

Keby Berenika ešte žila, nemusela by som sa teraz stať vládkyňou ja. Okamžite ma zaplavil pocit viny, keď som si uvedomila, že túžim, aby moja sestra žila, len preto, aby som nemusela zasadiť na egyptský trón.